

Phần 8

Chương 36

Cái Gọi Là “Người Trong Phòng”

“**B**à Lu nói ba tuổi nàng có thể học văn, năm tuổi đã có thể múa hát, còn có tay thêu thùa nữ công nữa”.

Trương Phú Quý đưa tay vuốt vuốt mái đầu nhờn bóng mấy ngày chưa gội rửa. “Ta rất thích những người hiểu chữ nghĩa như nàng, có dịch thú.”

Ba tuổi có thể học văn sao?

Thẩm Hành nháy mắt một cái, Tam tự kinh đúng là có khá nhiều chữ. Thế nhưng chắc bà mối Lu không nói cho hẳn biết, đến giờ nàng còn chưa học xong, chỉ được mỗi quyển này.

Năm tuổi có thể múa?

Nếu như xách váy xoay quanh cũng xem là vậy, thì nàng múa rất đẹp nữa đó.

Cho tới nữ công.

Nàng lấy chiếc khăn tay trên eo tối hôm qua mới thêu xong, chân thành nói:

“Trương công tử thấy nữ công này được không?”

Trương Phú Quý trừng mắt nhìn mấy đường may chằng chịt không phân biệt nổi, vô cùng kính nể chấp tay:

“Quả nhiên Thẩm tiểu thư không phải nữ tử bình thường, thêu một con công cũng có thể nổi bật đến vậy, tại hạ đúng là mở mang tầm mắt.”

Thẩm Hành học theo hẳn cũng chấp tay lên.

“Công tử thật biết nói đùa, ta thêu một con linh xà mà.”

Tối hôm qua sau khi nàng thêu xong, Đạo Đạo còn khen ngợi một lúc lâu. Nữ công của chủ tớ hai người này kẻ tám lạng người nửa cân, thật khó nói ai hơn ai một bậc.

Mấy chuyện nữ công trong nhà bình thường đều do mẫu thân dạy cho con gái. Nhưng mà nương Thẩm Hành lại chỉ ngân châm ám khí, căn bản bà còn chẳng biết kim thêu phải xuyên chỉ thế nào, cho nên đến năm mười sáu tuổi Thẩm đại tiểu thư mới biết được tác dụng của vật này.

Có thể luyện được bản lĩnh thêu thùa như hiện tại cũng xem như trong vô hạnh có vạn hạnh rồi.

“A, ha ha ha ha ha.” Trương công tử lúng ta lúng túng cười khan một tràng, tiếp tục lý giải: “Linh xà cũng được, cũng tốt. Kỳ thực nữ tử ấy mà, cũng không cần phải có tài năng gì cả, xinh đẹp là chuyện quan trọng nhất. Thảm tiểu thư thanh tú tựa thủy linh, sau đó có sinh hài tử chắc chắn cũng không hề kém.”

Hài tử có đẹp được hay không hình như người cha cũng quan trọng lắm mà?

Thảm Hành nhìn khuôn mặt bóng loáng đầy dầu của hắn đến xuất thần, cố gắng tìm ra một điểm để nhìn trên khuôn mặt kia.

Nhưng nàng lại nhanh chóng bỏ qua ý tưởng này, bởi vì như vậy, đúng là làm khó chính mình quá đi.

Chỗ họ đang ngồi là Lâm Phong các, là trà lâu tửu quán văn nhã nhất kinh thành, đứng bên cửa sổ có thể nhìn được những phong cảnh tuyệt đẹp nhất.

Ngày mùa thu lá phong đỏ rực, từng chiếc lá chập chờn theo gió, rực lên một loáng hồng.

Trương công tử cạnh bên nói: “Lá phong này đẹp thật, giống hệt như được đổ lên một xô máu chó. Nếu nàng thích, chờ chúng ta kết hôn rồi, ta sẽ trồng một vườn trong sân, nhìn cũng thấy vui.”

Thảm Hành nghe xong thì hài lòng gật đầu, nàng thấy hai chữ máu chó này rất hợp với ý nàng.

Dưới lầu vang lên một chuỗi tiếng bước chân, lại có khách người đến rồi.

Khâu chương quỳ chủ Lâm Phong các tự mình dẫn đường mời người kia lên, eo cong lại như con tôm hùm luộc chín.

Lúc ngược mắt nhìn thấy mấy đại nhân mặc thường phục lên lầu, Thảm Hành nảy ra phản ứng “quan dân một nhà” vô cùng hài hòa vui vẻ.

Lúc phát hiện Lưu Nhã Quân một đầu đầy châu ngọc cũng chen chúc ở trong đó, mà chỉ chút nữa thôi nàng ta cũng sẽ phát hiện ra mình. Trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh miệng lưỡi giao tranh vô cùng náo nhiệt.

Chờ đến khi nhìn thấy đám người kia khom lưng chào đón một công tử áo dài nhàn nhã lên lầu, thì ai kia tự thấy mình không thể ngồi thêm được nữa.

Bộ trường bào dài màu xanh lơ đó, ngoại trừ người kia ra, còn ai có thể tạo nên dáng vẻ lười biếng xuất trần đến vậy.

Có lẽ Tô Nguyệt Cẩm cũng không ngờ sẽ nhìn thấy Thảm Hành ở đây, đáy mắt trong suốt lóe lên một nét sững sờ. Nhưng mà khi chuyển sang nhìn thấy “một đồng thịt mỡ” thì lại chuyển thành mê man.

Cái thứ kia, là cái gì vậy?

Lưu Nhã Quân vốn nghe nói phụ thân muốn cùng Đoan Vương gia thương nghị chính sự trong triều, cho nên nàng mới mặt dày mày dạn theo tới chằm trà, giả vờ làm người quen, không ngờ Thảm Hành cũng ở ngay đây. Vừa rồi nhìn

thấy bà mỗi Lư ngồi dưới lầu dùng trà, trong lòng nàng cũng đoán được đôi phần.

Hắng giọng một cái, nàng đi lên phía trước, giả vờ kinh ngạc nói: “Thảm tử tử đang làm gì ở đây vậy? Ôi, vị công tử này mặt mày phú quý quá, chẳng lẽ hai người là...” Nàng vội đưa tay lên che miệng. “Xem mắt sao?”

Trương Phú Quý không nghe được ý tứ phú quý trong lời nói kia, hần cười ha ha đáp: “Đúng đấy đúng đấy. Vị cô nương này thật có mắt nhìn, tại hạ chuyên kinh doanh thịt heo, lớn nhất thượng kinh, từ phố nhỏ đến thị trấn mọi người đều dùng thịt heo của trang chúng ta. Ngay cả đồ trong cung cũng là do chúng ta đưa tới.”

Lưu Nhã Quân không ngờ đối phương lại đáp lời như vậy, nàng phì cười tươi tắn như hoa: “Hóa ra là nuôi heo, chẳng trách ta thấy công tử lại mặc đồ như vậy. Thường ngày Thảm tử tử thích ăn thịt heo nhất, gả tới nhà công tử đúng là hợp ý.”

“Thảm cô nương thích ăn thịt heo sao?”

“Chẳng lẽ không phải.” Lưu Nhã Quân xoa xoa vòng tay mạ vàng trên cổ tay.

“Thảm đại nhân làm quan nhưng sinh hoạt trong nhà vẫn cực kì túng quẫn. Ngoại trừ có chút tặng lễ được tặng ra thì trong nhà cũng không có bao nhiêu bạc. Có thể ăn được một bữa thịt heo cũng là chuyện hài lòng nhất trong năm rồi. Giống như bây giờ vậy, mặc bộ đồ thêu hoa tới đây đúng là chuyện không dễ dàng.”

Thảm Hành vốn đang muốn đi, nghe thấy Lưu Nhã Quân chế nhạo một hồi nàng lại đổi ý ngồi thẳng xuống.

Hai mắt Trương Phú Quý đắm lệ nói: “Thảm cô nương, ta cứ nghĩ cha nàng làm quan trên triều, cuộc sống của nàng chắc cũng không hề tệ, không ngờ mọi chuyện lại là như vậy, đúng là khổ cho nàng.”

Thảm đại tiểu thư đưa chiếc khăn “linh xà” cho hần lau nước mắt, vừa than thở một hơi: “Người làm quan nhưng lại là thanh liêm hiếm thấy. Năm đó cha ta và cha Lưu tiểu thư cũng là láng giềng sống cạnh nhau, lúc Lưu tiểu thư chảy nước mũi thông lòng thấy nhà ta ăn thịt còn nuốt không ít nước miếng đấy. Giờ cha nàng giàu có rồi, áo quần cũng toàn đồ hảo hạng, công tử không cần phải sầu não quá nhiều.”

Mấy câu này là muốn kéo cả Lưu Nhã Quân cùng nhau xuống nước.

Khi còn bé đúng là nhà nàng ở cạnh nhà Thảm Hành, đây cũng là chuyện mà nàng không muốn nhắc tới nhất, nhưng nói đến việc chảy nước miếng thì làm sao có thể.

“Ta thèm thịt heo khi nào? Cô không được nói bậy, ta lúc nào...”

“Muội muội hà tất phải kích động như vậy.” Thảm Hành nhàn nhã ngắt lời nàng. “Toàn là chuyện xưa hết mà, dù là thật cũng có làm sao đâu.”

Trương Phú Quý cũng hiểu ý phụ họa theo: “Thảm cô nương nói đúng lắm, mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng. Tuy không hay lắm, nhưng kể ra cũng là một chuyện cười hiếm thấy.”

Không hay lắm? Chuyện cười?!!

Lưu Nhã Quân suýt nữa bị hai người này một xướng một họa làm hộc máu tức chết, nàng chưa biết nói gì thêm, thì đã thấy Tô tiểu vương gia tản bộ bước tới.

Mùi hương nhẹ nhàng che ngợp cả bầu trời quen thuộc phảng phất theo sau, khiến thất lung Thảm Hành cũng cứng đờ hết cả. Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, vô cùng thản nhiên nói với chúng quan lại:

“Giờ ta đang có chuyện quan trọng phải quan tâm, mọi người cứ tới nhả các chờ ta trước.”

Tầm mắt Thiên tuế gia yên lặng nhìn về phía kia, nói xong còn bung chén trà nhấp thêm một ngụm, thực sự không nhìn ra hắn đang bận việc gì.

Chỉ là câu này ai dám nói? Mọi người vội vã gật đầu đồng ý, nhanh nhẩu đi vào các trong.

Thảm Hành vẫn ngồi ngay ngắn nhìn thẳng một bên, nhưng Tô Nguyệt Cẩm tùy tiện thành quen lại đưa tay cầm lấy chiếc đĩa của nàng gấp điềm tâm lên ăn.

Lưu Nhã Quân đứng cạnh tức giận đến run người, cảm tức chuyện Thảm Hành vô duyên quấy rầy chuyện “hẹn hò” của nàng và Vương gia.

Nàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương gia, Thảm tử tử đang xem mắt ở đây, ngài ngồi như vậy không thích hợp thì phải?”

Tô Nguyệt Cẩm kỳ lạ nhìn nàng: “Có gì không thích hợp sao? Ở đây không cần người hầu hạ, cô đi xuống đi.”

Vị gia này xem nàng là nô tài sao...

Thảm Hành nhìn theo bóng lưng Lưu Nhã Quân ôm uất hận rời đi, vừa định đứng lên gọi nàng lại, nếu không cô ở lại đi, ta giúp cô châm trà cũng được, nhưng mà Trương Phú Quý trước mặt đã khiêm tốn thỉnh giáo hỏi:

“Không biết vị công tử này có quan hệ gì với Thảm cô nương vậy?” Vì sao hai người lại dùng chung đôi đĩa.

Tô Nguyệt Cẩm chọn một viên lạc bọc đường trong đĩa.

“Nàng là nội nhân của ta.”

Cả khuôn mặt Thảm Hành đều rơi vào trạng thái co giật không cách nào tự kiềm chế được, vỗ vỗ ngực hai lần mới khiến không khí thuận lợi lưu thông.

“Không phải, công tử đừng nghe hấn nói mò, người này hay đùa giỡn vậy đấy.”

Nếu câu này truyền đi, nàng đừng mong gả đi được nữa. Thấy Tô Nguyệt Cẩm còn đang định há mồm, nàng vội cuống quýt đưa tay che miệng hấn lại.

“Đây là ca ta, ca ca ruột.”

Trương Phú Quý nghe xong thì rất đổi ngạc nhiên, sau đó lại vỗ trán một cái, hóa ra từ “nội nhân” có ý là người trong nhà. Đúng là do hấn đọc sách ít quá, suýt nữa hiểu lầm rồi.

Cúi đầu khom lưng rót chén trà nhỏ rồi đưa lên, hấn nghiêm mặt nói:

“Hóa ra là Thảm gia ca ca, thất kính thất kính rồi. Người giới thiệu cũng không nói sẽ có người trong nhà tới, nếu có thất lễ mong được ca ca lượng thứ.”

Chương 37

Ngốc Cũng Có Khí Phách

Thảm Hành nghe câu Thảm gia ca ca mà khó chịu cả người. Nàng miễn cưỡng cười cười, chuyển chung trà qua cho “ca ca”.

Tô Nguyệt Cẩm chớp mắt, chậm rì rì nói:

“A Hành, nàng như vậy làm sao ta uống được.”

Tay nàng đang còn bịt trên mặt hấn, cánh môi mềm mại như có như không lướt lại lướt qua, cứ thoải mái trêu chọc lòng bàn tay của nàng như vậy, thiêu đốt nóng bỏng, làm tim nàng loạn nhịp không thôi.

“Ngài, ngài uống đi.”

Thảm Hành nhanh chóng rút tay về, cố gắng lờ đi cảm giác rung động thoáng qua lúc vừa rồi. Nhưng bàn tay dưới ống tay áo lại như được khắc lên ấn ký, không cách nào bỏ qua cho được.

Tâm tình Trương Phú Quý bên kia đang cực kì phấn khởi xoa tay.

“Không biết ca ca nhận chức ở đâu, sao ta lại không nghe bà mối Lư nhắc tới?”

Hấn muốn kết hôn với Thảm Hành, cũng là vì nghe nói cha nàng là quan tam phẩm. Tuy không có thực quyền gì cho cam, nhưng ít nhiều cũng đứng trước mặt vua, hấn ta còn tính toán sau khi kết thân, cha nàng có thể giúp đỡ mình cung ứng thêm chút thịt vào trong cung nữa đó.

Vị “đại ca” này của Thảm Hành nhìn qua đã biết là người đọc sách, không chừng cũng có thể giúp ích ít nhiều. “Ta không đảm nhiệm chức vụ gì cả.” Tô Thiên Tuế nhấp một ngụm trà, nghiêm túc đáp.

“Ca ca thật biết nói đùa, lệnh tôn là quan viên tam phẩm, sao có thể không xin được cho ngài một vị trí tốt kia chứ?” Bộ phục trang trên người hắn nhìn thì tưởng như phổ biến, nhưng thực ra tơ lụa Thiên Tâm này chỉ có bộ tộc Miêu Cương mới có thể làm ra, giá cả trên trời. Mặc dù hắn là người thô tục nhưng cũng biết giá cả thị trường.

“Lừa người làm cái gì? Ngày thường ta chỉ giúp đỡ cha ta xử lý ít việc nhà, thời gian còn lại toàn đi chơi bời lêu lổng hết.”

Lời của hắn là thật mà.

Trương Phú Quý nghe xong nhiệt tình trên mặt cũng lạnh đi ngay lập tức. “Việc nhà à, không phải đều do nữ nhân quản lý sao, ngài đã từng này tuổi cũng nên làm vài chuyện đúng đắn đi thôi.” Thảm đại tiêu thư nhìn sắc mặt của Trương tiểu gia, lặng lẽ lắc đầu. Việc nhà của Tô Nguyệt Cẩm nữ nhân sao mà quản được, bởi vì nhà hắn là cả Khánh Nguyên triều. Một khoảng thời gian rất dài sau đó đều là do một mình Trương Phú Quý thao thao bất tuyệt, Thảm Hành không yên lòng ngồi nghe, Tô Thiên Tuế thì lại ăn chẳng coi ai ra gì. Sau khi ăn hơn nửa phần điểm tâm, hắn xoay mặt sang hỏi nàng: “Ta ăn no rồi, đi chưa?”

Sau khi hạ triều còn chưa dùng bữa sáng, hắn đói bụng thật. Thảm Hành vốn định đáp là, ta không đi, ngài có việc thì cứ nhanh đi xử lý đi. Nhưng mà khoe mát vừa hay lướt qua “mập mập” ở bên kia, cuối cùng cũng ngồi không nổi nữa, nàng gật đầu đáp lại: “Vây đi thôi.”

Lúc trả tiền, Trương công tử hóa ra lại vô cùng sĩ diện, phong độ ngút ngàn, hắn khẳng khái lấy ra ba mươi lượng bạc, phong độ như thể vạn lượng đại gia.

“Chẳng qua chỉ là ba mươi lượng bạc, nàng đừng quá để ý. Nhà ta có tiền, còn để ý đến ba mươi lượng bạc này sao? Nàng về cứ cân nhắc kỹ chuyện này, ta thấy hai ta cực kì thích hợp.”

Thảm Hành nhìn khuôn mặt nhiệt huyết bùng bùng của vị Trương tiểu gia kia thì chân thành cáo biệt: “Không dám không dám, Trương công tử hào phóng như thế, sau khi trở về đương nhiên ta phải cẩn thận cân nhắc đề nghị của ngài rồi.” Trong đầu nàng lại đang suy nghĩ, khi về thế nào cũng phải dặn dò bà mối Lư, lần sau mà giới thiệu thì nhất quyết không được tìm một người “có tiền” như vậy nữa. Bởi vì loại người này, tự mình tiêu bạc thì không nỡ, cho người khác tiêu thì đau lòng, nàng nhìn mà mắt cũng thấy đau. Từ trong các đi ra, bước chân của Thảm Hành càng mau lẹ.

Nàng vốn chỉ định muốn mượn lời của Tô Nguyệt Cẩm làm có thoát thân, không nghĩ hắn lại đi ra cùng mình, cứ không nhanh không chậm đi theo phía sau nàng như thế.

Nàng không nói lời nào, hắn cũng không để ý. Nàng dừng lại, hắn liền tùy ý tìm một chỗ để ngồi, suốt dọc đường cũng không ai nói chuyện. Lâm Phong các cách Thảm phủ không xa, qua hai con ngõ nhỏ là tới. Suốt dọc đường Thảm

Hành nghe tiếng bước chân kia, đến trước cửa nhà mình rồi, lúc mở cửa nàng lại không tìm được quay đầu nhìn qua. Bóng dáng đẹp đẽ cao quý đó đứng cách nàng không xa, yên lặng nhìn nàng đến xuất thần. Mới vừa rồi ở trong các nàng không chú ý thấy, dường như hấn gầy đi rất nhiều, trường bào bị gió thổi bay lại càng thùng thình rộng rãi. Thảm Hành mở miệng, chần chừ hỏi: “Ngài không đi sao?”

Đứng ngốc đón gió ở đó làm gì, thân mình vốn đã nhiều bệnh lắm rồi.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu, nhưng lại không có ý rời đi. Nàng nhìn gương mặt gầy gò kia, trong lòng cũng không rõ là cảm xúc thế nào, cố gắng đè nén tâm tình rồi dứt khoát đẩy cửa bước vào. Cách một tấm cửa lờn son son, nàng ngược mắt nhìn trời, lỗ tai bắt giắc vểnh lên nghe tiếng động bên ngoài.

Hôm nay gió thu thật lớn, hấn ăn mặc phong phanh như vậy... Nếu lại bị gương mặt gầy gò vô hại kia lừa gạt, nàng còn ngu hơn cả Đạo Đạo nữa kia. Có một bóng người nhỏ bé từ đáy lòng đột nhiên nhảy ra nghiêm trang dạy dỗ. Ta không có, ta chỉ muốn nhìn xem hấn đã đi chưa, không có ý gì khác thật mà. Một bóng người nhỏ bé yếu đuối khác cãi lại.

Nhìn hấn làm gì? Hấn có bị ốm thì cũng có quan hệ gì với ngươi? Hấn là người hoàng gia, là người kế thừa đế vị, ngươi muốn một đời một thế cùng nhau với hấn, hấn cũng không cho ngươi được. Hơn nữa ngươi đừng quên, hấn đã có phu nhân rồi, ngày ấy hấn có thể đối xử với Tô Dạng như vậy, cuối cùng cũng có một ngày hấn đối với ngươi như vậy mà thôi.

Bóng người nhỏ bé chính nghĩa này đáp lời vừa bằng vừa cứng, sau đó, hai người nhỏ bé trong đầu nàng lại giao chiến không ngừng. Nhưng rồi, người nhỏ bé chính nghĩa bị người nhỏ bé yếu đuối làm tức đến nghẹn lời. Thảm Hành cực kì không có tiền đồ đẩy một khe cửa ló đầu ra, đối diện với đôi mắt trong trẻo của Tô Nguyệt Cẩm. Hấn vẫn đứng ở đó, như thể chỉ để chờ một cái liếc mắt của nàng mà thôi. Hấn nở nụ cười, ánh mắt mang theo nét vui mừng thuần khiết như đứa trẻ.

Thảm đại tiểu thư suýt chút nữa bị cửa đập vỡ đầu.

Khụ khụ một tiếng, nàng nhìn phía xa xa rồi cao giọng nói: “Đạo Đạo đi mua gì mà sao chưa về nhỉ? Ta đang đứng chờ nàng, ta chỉ xem thử nàng đã về chưa thôi.”

Sau đó lại vội vàng đóng cửa, cả khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc.

Hoàng cung Cần Chính điện.

Lâm triều là chuyện triều đại nào cũng có, dưới đại diện trang nghiêm, nhìn chúng quần thần run rẩy bẩm tấu lại với mình, đây cũng là việc mà Hoàng đế bệ hạ thích nhất lúc lên triều.

Các quan viên ngũ phẩm trở nên đều phải lên triều sớm, Hoàng tử Đoan Vương điện hạ tất nhiên cũng phải cùng tham dự. Chỉ có điều vị Thiên Tuế gia

này lại rất ít khi vào triều, về đối ngoại, hẳn tuyên bố với mọi người là vì thân thể mình không khỏe, về đối nội thì nói thẳng với nương mình, hẳn không thích dậy sớm.

Qua một thời gian dài, ngay cả Thánh thượng cũng quen với việc trước giữa trưa sẽ không nhìn thấy hẳn. Nhưng mà hôm nay, Thiên Tuế gia lại dậy sớm lạ thường. Lúc Thánh thượng nhìn thấy khuôn mặt đang ngáp dài kia thiếu chút nữa còn tưởng mình mờ mắt dù chưa quá năm mươi. Sau khi ngài ngồi xuống long ỷ, thái giám kể bên theo thường lệ hỏi xuống một câu, có việc gì khởi tâu hay không? Bắc Tĩnh Đế nghiêm túc nhìn về phía con mình, ông cảm thấy thẳng nhóc không có lợi không dậy sớm nổi này chắc chắn có chính sự nên mới phải tới đây. Nào ngờ nổi ngay cả mí mắt người ta cũng không thêm nhấc.

“Nguyệt Cẩm có gì bẩm tấu không?” Ngài thừa nhận, ngài thật sự tò mò. Tô Tiểu Thiên Tuế còn ngái ngủ nhìn về phía cha mình: “Không có.”

Rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ. Bắc Tĩnh Đế không cam lòng, lại hỏi thêm câu nữa: “Lần này quan giám thị khoa cử, trăm dự định bổ nhiệm Thẩm Quát, con cảm thấy người này như thế nào?”

Thật ra việc này cũng là do Thẩm Quát tự mình tiến cử. Hẳn xuất thân là tiến sĩ Khánh Nguyên năm thứ mười hai, luận lý lịch, luận chức quan, trách nhiệm giám thị khoa cử này cũng vô cùng thích hợp.

Khoa cử được phân thành thi hương, thi hội, và thi đình. Cứ ba năm một lần, đầu tiên, các châu phủ sẽ cử hành thi hương vào mùa thu, tiếp đó mùa xuân năm thứ hai là tiến hành thi hội, còn gọi là thi mùa xuân. Nhưng mà lần thi hương này lại xảy ra sơ suất vô cùng lớn. Quan viên địa phương gan lớn hơn trời, tham ô nhận hối lộ, rối loạn kỷ cương, còn dính dáng đến bè cánh của vài tên chủ khảo thi hội trong triều. Hoàng đế hạ lệnh tra xét nghiêm ngặt, cách chức liên tục vài vị đại quan. Thẩm Quát thuộc vào Lễ bộ, làm quan thanh liêm, luôn giữ bản phận, ngài nhìn cũng thấy hợp ý mình. Thẩm Quát sao?

Tô Tiểu Thiên Tuế quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên mặc bộ triều phục màu tím ở trong góc.

“Ông muốn làm quan giám thị lần này à?”

Đúng là khiến hẳn hơi bất ngờ. Hẳn nhớ rõ, tính tình của ông trước nay vẫn không thích sa chân vào nước đục, sao lần này lại tự mình nhảy ra.

“Hồi bẩm điện hạ, đúng ạ. Hạ quan làm quan nhiều năm nhưng vẫn chưa làm nên đại sự giúp triều đình phân ưu. Lần thi hội này, nếu có thể đảm nhiệm chức giám thị, nhất định sẽ không làm Thánh thượng và điện hạ thất vọng.”

Tô Thiên Tuế nhìn dáng vẻ cúc cung tận tụy của ông thì gật gật đầu, hẳn thấy nếu lúc này A Hành nhìn thấy cha của mình, có khi sẽ đắc chí cha nàng cũng vô cùng khí phách.

“Việc này rất phiền toái, ông đã suy nghĩ kỹ chưa?” Với sự việc lần này, hấn cũng đã chọn được người thích hợp. Quan giám thị không chỉ cần thanh liêm, mà còn phải hiểu được cách lựa gió bẻ măng thế nào.

“Thần đã suy nghĩ kỹ, thỉnh Thánh thượng và điện hạ yên lòng, cho thần cơ hội.” Tô Nguyệt Cẩm đang định nói tiếp đã bị cha mình ngăn cản. Tâm rỗng vui về vung tay:

“Chuẩn!”

“...”

Chương 38

Vương Gia Muốn “Thỏ”

Cả đời Thẩm Quát cũng chưa từng được làm chim đầu đàn, lần này phải đưa cổ ra vậy, đúng là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ trong lòng.

Trước ngày nhận lấy phụng ấn của quan giám khảo một ngày, ông còn ngu ngơ ngây thơ cho rằng, chuyện giám thị này nhiều lắm là đi dạo vài vòng ở trường thi vào kỳ thi mùa xuân. Dù sao người bên ngoài cũng không cách nào biết được, vậy là xong.

Nhưng ông nào biết được, ngày thứ hai sau khi nhậm chức đã bị gọi tới một gian nhỏ trong bộ Lễ, theo một đám người mắt mờ chân chậm cùng nhau đối chiếu danh sách thi cử, và dòng dõi bối cảnh thí sinh.

Người trong này đều là các ông lão đã qua tuổi năm mươi, làm quan trong triều dù không có nhiều hiên hách nhưng đều là lão thần từ lúc khai quốc đến nay.

Chuyện xảy ra thời gian trước kì thi Hương làm Thánh thượng hết sức bực mình, bởi vậy mới lôi hết những lão già chỉ còn thêm nửa bước nữa là vào quan tài ra ngoài như vậy.

Mà Thẩm Quát lại là “thanh niên tuấn kiệt” trong đám người kia, lần thăm viếng thăm tra này lại trở thành chân chạy việc.

Cuối cùng hấn cũng rõ ràng rồi, rõ ràng là đầu xuân năm thứ hai mới bắt đầu thi hội, vì sao Thánh thượng lại muốn chuẩn bị sớm thế này, vì sao ngày ấy ánh mắt Tô tiểu thiên tuế nhìn hấn lại ưu thương đến vậy.

Tra hết danh sách các tỉnh ngoại thành, ông lại tra tiếp các tên tuổi trong kinh.

Kỳ thực ban đầu ông vẫn nghĩ, cử nhân thi hội cũng không cần phải phiền toái đến vậy. Đều là sĩ tử vất vả học hành, làm sao có thể có chuyện gì không hay được chứ.

Nhưng mà vừa mới bắt đầu ra tay, vấn đề lại lũ lượt kéo đến.

“Nên ta mới nói, Thảm đại nhân cũng không nên quá mức cẩn thận. Kiểm tra mà, cứ làm theo phép tắc là được, qua loa một chút là xong thôi.”

“Đúng vậy mà, thi hương là chuyện đại sự trọng yếu, chỉ có ai không cần đầu mới dám treo đầu dê bán thịt chó tìm người thi thế thôi?”

Mấy câu này là lời Thảm Quát bị người ta nài ép lôi kéo vào tửu quán nghe được thời gian trước.

Mấy đại nhân trong triều hiếm khi tận tình khuyên nhủ, khiến ông cảm thụ sâu sắc tình cảm đồng liêu ấm áp tựa gió xuân.

Nhưng mà lúc đó ông không hiểu a, Thảm Quát còn giơ ba ngón tay lên, chỉ trời rồi nói: “Người ta vẫn nói một ngày hòa thượng một ngày gõ chuông, tuy Thảm Quát người nhỏ, lời nhẹ, nhưng làm việc vẫn phải có lương tâm, không có lỗi Thánh thượng. Tâm ý của các đại nhân Thảm Quát ta chân thành ghi nhớ, nhưng chuyện kiểm ta này vẫn cần phải coi trọng.”

Một lời nói vô cùng thật lòng thật ý.

Nhưng trong đầu mấy người ‘trong lòng có quỷ’ lại là, ta muốn bạc a.

Trong mấy ngày sau, túi tiền của ông bị nhét đến căng phồng. Mấy người kia lại thay đổi lời giải thích, nói là Thảm đại nhân vì Thánh thượng phân ưu, chúng ta không giúp đỡ được gì. Cho nên đưa chút bạc lại đây, để đại nhân cảm mua ít đồ ăn bồi bổ thân thể.

Thảm Quát cảm động ướt nhòa hai mắt.

Nhưng mà khi mở hầu bao kia ra nhìn, suýt chút nữa hấn bị ánh sáng lóe lên làm mù mắt. Ông ước chừng tính toán, nếu như số bạc này được dùng để mua gà mái hầm canh, hầm đến mức khi chui vào quan tài rồi ông cũng không uống hết.

Vì lẽ đó, ông vừa cảm niệm ân tình của họ, vừa lấy câu Thánh thượng không thích phô trương lãng phí ra làm lí do, thẳng thắn đưa trả về.

Vì thế, những người kia lại ngộ ra, đúng là thứ khó chơi a, còn khách khí làm gì?

Ám sát à?

Giờ đang vào lúc nguy cấp.

Đầu độc sao?

Lại sợ xảy ra chuyện gì sơ suất.

Cuối cùng sau khi thương lượng họ rút ra kết quả là, dọa - giãm.

Không biết bao nhiêu xô máu chó, bao nhiêu con chuột chết được vát đi, bọn họ đã ngâm ý tỏ rõ với ông.

“Mấy ngày gần đây Thảm đại nhân có ổn không thế? Bôn ba lao碌 vì Thánh thượng nhưng cũng phải chú ý tới thân thể nữa. Dù sao cũng lớn tuổi rồi, nhớ ngày nào đó đi đường mà đoạn khí cũng không ai biết được.”

“Trong nhà vợ con đều còn trẻ, ta nhớ tới ngài còn một khuê nữ chưa xuất giá nhỉ? Nên ít để nàng ấy ra ngoài thôi, thói đời bây giờ loạn lắm.”

Lần này Thảm Quát mới hiểu rõ, ra cửa vô duyên vô cớ bị giới mấy xô máu chó không phải vì sợ hấn phải tà, đó là muốn chọc cho hấn phải tức lên. Mấy con vật nhỏ được Hành Hành cứu sống cũng không phải bị mèo làm thương tích đầy mình, mà là do có người cố tình hành động.

Ông sợ đến hoảng hồn, không ngờ làm giám thị mà còn phải chịu đựng một áp lực đến vậy. Ông không lo lắng họ sẽ ra tay với vợ con của mình, mà ông chỉ sợ vợ con ông biết chuyện thì nổi điên, sẽ xuống tay với họ.

Muru hại mệnh quan triều đình cũng là tội lớn, hấn không muốn mộ phần tổ tông nhà mình sẽ bị ghi lại dấu ấn như thế.

Việc này, nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Sau một ngày suy nghĩ, vất vả lắm ông mới gặp được Thiên Tuế gia trong triều. Ông vội vàng đuổi theo gọi bước, kể hết mấy chuyện vài ngày nay gặp phải cho ngài nghe.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng người tựa vào con rồng trên thềm đá gập đầu, nhưng lại hỏi một câu không đâu vào đâu:

“Ta nghe nói, ông thường tặng lễ cho người ta?”

Thảm Quát không hiểu rõ, nhưng vẫn đành hoàng đáp: “Đúng là thần có đưa một vài thứ, đa số là các đồng liêu có giúp đỡ quý phủ, không có ý gì khác cả.”

Tô Tiểu Thiên tuế nghiêng đầu.

“Vậy ta không tính là đồng liêu của ông sao?”

Thảm Quát nhất thời đờ người tại chỗ, như người lạc bước giữa sương mù, mờ mịt gập đầu.

“Đương, đương nhiên là tính.” Chỉ có điều so với đồng liêu thông thường, thân phận vị này hiển hách hơn nhiều chút.

“Vậy vì sao ông không gửi lễ cho ta?”

Trên mặt hấn vẫn thản nhiên như cũ, không có ý trách cứ gì, chỉ cực kì chăm chú nhìn người kia.

Đáng thương cho Thảm đại nhân cao tuổi, lần đầu tiên gặp người chủ động yêu cầu tặng lễ, ông lắp ba lắp bắp nói:

“Lễ cho điện hạ không phải là thần không muốn đưa, mà là không biết phải đưa cái gì.”

Tặng lễ vật là để vui lòng người ta. Đoan thân vương là Hoàng tử cao quý, tùy tiện mua một cái bình hoa bằng sứ, sao có thể đưa lên tặng được?

Không phải Thảm Quát không muốn đưa, mà thực sự là không đưa được.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì cau mày suy nghĩ một hồi.

“Ta thích thử, càng mập càng tốt.”

Thực ra hẳn đâu có khó “chiều” như vậy.

“Thỏ, thỏ?”

Thảm Quát trợn to hai mắt.

“Đúng, con vật động đây, mắt đỏ, ngày mai ông để A Hành đưa vài con tới đây.”

Có lẽ là sợ ông không thể lĩnh ngộ được chân lý này, Thiên tuế gia đi xa rồi còn vang vọng lại câu này.

Thảm Quát nhìn bóng người bồng bênh rời đi, nhưng vẫn cực kì áp lực.

Sân sau Thảm phủ.

Lúc Thảm đại tiểu thư đang nhai đùi gà từ trong phòng đi ra, cha nàng còn đang ngồi trong sân đội vòng hoa cho đám thỏ nhảy nhót tung bưng.

Vòng hoa phù dung màu hồng nhạt được quán lên lỗ tai mập mạp của bọn nó. Thoang thoang mùi hương thanh đậm độc nhất vô nhị, lan tràn khắp viện khắp sân.

Nàng bước về phía trước, kỳ lạ nói:

“Cha định mang thỏ đi xem mắt à?” Trau chuốt xinh đẹp như vậy làm gì thế?

Thảm Quát bận đến sứt đầu mẻ trán, cũng không buồn ngẩng đầu lên nói: “Tặng lễ.”

Tặng lễ?

Thảm Hành tiện tay nhắc một con lên: “Không phải mọi ngày cha đều đưa tranh chữ mà? Vị đại nhân nào lại thích thứ này được chứ, quá lệch mắt rồi?”

“Lòng của cấp trên sao chúng ta biết được, con nhanh thả nó xuống, không hoa lại rơi mất bây giờ”.

Tuy người kia nói muốn đơn giản, nhưng dù sao cũng phải trang điểm một chút chứ nhỉ?

“Cấp trên?” Thảm Hành nhíu mày, trong lòng mơ hồ nảy sinh một dự cảm vô cùng xấu.

Quả nhiên, lời kia vừa dứt, cha nàng đã trịnh trọng tiếp lời.

“Là Đoan Vương gia muốn. Hơn nữa ngài còn chỉ tên bảo con đưa tới, chớ ta buộc mấy con thỏ này lại với nhau rồi con mang đi đi”.

Tô Nguyệt Cẩm mười sáu tuổi được phong vương, mười bảy tuổi chuyển ra Doan cung ở.

Vào năm Khánh Nguyên thứ hai mươi bốn, Bắc Tĩnh Đế chỉ thị cho các thợ thủ công tiến hành xây dựng tòa nhà trang nghiêm đại khí này cho Doan vương gia suốt ba năm, tỉ mỉ tạo thành. Nói là một tòa hành cung xa hoa cũng không ngoa.

Vị trí Vương phủ cũng nằm trong khu vực phồn hoa nhất kinh thành, tiện cho Tô Nguyệt Cẩm đi lại thuận tiện, cũng là nơi có nhiều triều thần tới nhất sau khi vào triều.

Tay Thảm Hành cầm sợi dây màu đỏ, vôi vàng xách một đám thổ mập ồn ào chạy tới nơi đây.

Sau khi một nhóm người mặc triều phục biểu lộ chức quyền nhìn thấy cảnh tượng “long trọng” đó, họ không khỏi giật mình kinh ngạc.

“Đây là thiên kim nhà Thảm đại nhân đúng không, sao lại ở chỗ này, định đi đâu vậy?”

Mấy vị quan có giao hảo với cha nàng thân thiết tiến lên chào hỏi.

Thảm Hành cố gắng để nụ cười trên mặt tự nhiên hơn một chút, kéo kéo khóe miệng nói:

“Gia phụ bảo tiểu nữ đến đưa mấy con thổ cho Doan Vương gia.”

Một câu nói mang tới thêm càng nhiều kinh ngạc.

“Đưa thổ cho Vương gia?” Lễ vật này cũng quá tùy ý nhỉ?

“Vâng, đúng vậy.”

Thảm Hành vâng vâng góc áo không lấy làm dễ chịu.

“Nếu mấy vị đại nhân không có chuyện gì, tiểu nữ đi vào đưa trước, không để cho Thiên tuế gia chờ quá lâu.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn giữa ban ngày ban mặt mà phải vôi vàng xách một đồng thổ chạy trên phố như vậy. Nhưng mà cha nàng nói, Vương gia không cho dùng xe kéo, bảo là lo thổ sẽ bị... say xe!!

Mấy người kia cũng gật đầu đồng ý, chỉ là trong ánh mắt mỗi người đều kèm theo một chút suy tư.

Chương 39

Cây Muôn Lặng, Gió Chăng Ngừng

“Tiểu Hành?” Một giọng nói vui vẻ đột nhiên vang lên giữa đám đông, âm thanh đó không phải quá lớn, nhưng lại khiến cho Thảm Hành thoáng sửng

người. Bởi vì giọng nói này, nàng vô cùng quen thuộc. Quen thuộc đến mức, nó gần như đã chiếm hết mỗi tình đầu thời thiếu nữ của nàng.

“Đúng là nàng rồi.” Hấn ta đến gần, dung mạo tuấn tú qua nhiều năm bươn chải, từ lâu đã mất đi những nét ngây ngô thuở ban đầu, thay vào đó là vài phần từng trải lão luyện chôn quan trường.

Thẩm Hành nhìn người mặc bộ triều phục màu tím thêu chim hạc ngậm linh chi trước mặt, siết chặt tay, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên mỉm cười. “Lâm đại nhân, đã lâu không gặp.” Sao nàng lại quên được chứ, đã đến giờ bãi triều, khó tránh khỏi gặp phải vài người không nên gặp, cũng không muốn gặp. Mà người trước mặt này lại chính là một người như thế.

Bây giờ hấn đã đứng hàng quan viên tam phẩm, Thái Bộc tự Thiếu Khanh, Lâm Hi Hòa. “Mới rồi nhìn thấy bóng lưng thì cảm thấy giống nàng, cho nên ta mới vòng qua xem thử, nàng làm gì ở đây vậy?” Bao năm không thấy, giờ vẫn có thể tự nhiên bắt chuyện một cách quen thuộc như xưa, Thẩm Hành không thể không thừa nhận, phong thái của Lâm đại công tử đã tiến bộ không ít.

“Như đại nhân thấy đây, Thẩm Hành đang giúp thỏ dọn nhà sang đây.” Nàng chỉ vào mấy con đang nhảy nhót tung bưng trên mặt đất rồi nói.

“Dọn nhà?” Hấn ta nhú mày. “Chuyện như vậy để hạ nhân làm là được rồi, một tiểu thư gia giáo như nàng sao lại tùy tiện xuất đầu lộ diện như thế.” Lâm Hi Hòa có một vẻ ngoài nho nhã, dù là khi thuyết giáo, cái khí chất nho sinh kia vẫn ôn hòa như vậy.

Năm đó nàng cực kì thích nghe tiếng hấn lải nhải, dáng vẻ như ông cụ non, khuôn mặt lại trẻ trung sáng láng. Cung chiều và mang theo cả dáng vẻ như không biết phải làm sao.

Nhưng mà giờ này ngày nay, nàng lại đặc biệt không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hấn ta như vậy.

“Hạ nhân trong nhà đều đang bận rộn, chỉ có ta đây là không có phận sự gì, cho nên mới ra ngoài làm chân chạy vặt. Nếu Lâm đại nhân không còn dặn dò gì nữa, Thẩm Hành xin cáo từ.”

Nàng nói xong định xoay người đi thẳng. Chuyện tình cảm ấy mà, dù kết quả thế nào đi nữa, đó vẫn luôn là chuyện của một người thì đánh, một người chịu đánh. Mặc dù chuyện tình yêu kia không đơm hoa kết quả, nhưng nó cũng không ảnh hưởng được đến sự lạc quan với cuộc sống của nàng. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là, khi gặp mặt, nàng có thể tiếp nhận việc hấn ta tán phiếm thân nhiên cùng mình như vậy. Điều này làm cho nàng cảm thấy, mọi thứ đã qua như thể một trò cười.

“Ta đưa nàng đi.” Hấn tiến lên một bước kéo nàng lại, dáng vẻ hết sức chân thành. Nàng cau mày nhìn bàn tay kia. Nàng đã từng rất y lại vào độ ấm của đôi

tay này, nhưng bây giờ thì... “Đường không xa, thực sự không cần phiền phức vậy đâu.” ... Nàng không cần nữa.

Nhưng mà đôi phương hoàn toàn không có ý buông tay, trái lại bàn tay kia càng thêm nắm chặt. Thảm Hành không biết sau khi chia tay những người khác sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào, nhưng với nàng, nàng không có ý định bày ra dáng vẻ vờ như không có chuyện gì như vậy. “Lâm đại nhân.” Nàng mạnh mẽ rút tay ra.

“Mặc dù tiểu nữ không phải là danh môn khuê tú gì, nhưng cũng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, ngài quấy rầy như vậy, không biết rốt cuộc là có ý định gì?” Đường như hẳn cũng không ngờ nàng sẽ không khách khí với mình như vậy, vẻ ôn hòa trên mặt Lâm Hi Hòa hiện lên vết rạn. Trong trí nhớ của hắn, người kia vẫn luôn là cô gái nhỏ cười híp mắt đứng sau lưng mình, thậm chí chưa bao giờ nói với hắn một chữ “không”.

“Tại sao lại tỏ ra xa lạ như vậy, chẳng qua ta chỉ muốn đưa nàng một đoạn đường. Tiểu Hành, chuyện năm đó đã qua, nàng còn muốn oán hận ta đến khi nào?”

Các vị đại nhân ở đây, mười người thì có tới chín người đều biết chuyện xảy ra năm đó. Lâm đại công tử rộng lượng như vậy, hóa ra Thảm Hành lại thành kẻ hẹp hòi.

Nàng đứng yên tại chỗ, khẽ bật cười.

“Năm đó? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nếu hắn tưởng hơn ba ngàn lượng bạc mà mẫu thân hắn từng đưa tới là trả hết công bằng cho nàng rồi, vậy chuyện này quả là đã qua.

Số bạc đó nàng đã nhận. Đó là tiền cứu mạng cha của nàng.

Lúc đó, ngoại trừ một bộ giá y trên người nàng ra, Thảm gia thậm chí không có nổi một đồ vật ra hồn có thể mang đi cầm cố.

Không có nữ nhi nào không thương xót phụ thân mình, đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ, ngày đó cha mình bị họ đánh gãy cả chân vát ra ngoài ra sao.

Lâm đại công tử khăng khăng cử hành hôn lễ theo ý mình, cuối cùng nào động đến Thừa tướng đại nhân cũng phải đích thân ra mặt, mang theo một đám thân vệ ra tay đánh người. Nếu không phải cha nàng sống chết kéo nàng giữ lại, thật không biết ngày ấy sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Hành, chuyện năm đó giữa chúng ta dù là ai ra tay trước, nhưng không phải phụ thân ta cũng bị nàng làm bị thương rồi sao? Có nhiều chuyện khó có thể phân định đúng sai, Lâm gia cũng đã bù đắp, nàng...”

“Lâm đại nhân.”

Nàng lên tiếng cắt ngang lời hắn.

“Thẩm Hành thấy chuyện xưa xửa xừa xưa kia là chuyện chỉ có mấy phụ nhân khuê phòng mới thích lôi ra nhắc lại, ngài lải nhải không ngừng như thế không cảm thấy mất thể diện lắm sao?”

Nàng không thừa nhận nại để đứng đây cùng hấn ôn chuyện cũ, nhưng Lâm Hi Hòa hôm nay lại nhất thiết muốn xé nát mặt mày. “Dù thế nào đi nữa cũng là lỗi của mình ta, nàng hận ta, ta cũng không còn gì để nói. Thời gian trước nghe nói Thẩm bá phụ thăng chức, ta cũng thật tâm vui vẻ thay nàng, chỉ là nàng không muốn gặp ta, ta cũng không dám mặt dày đến nhà chúc mừng.”

Triều thần vây quanh cũng bắt đầu xì xào bàn tán. Chuyện năm đó dù nào động khắp nơi, nhưng những người ở đây chỉ biết, hôn lễ đó là do Lâm Hi Hòa thừa dịp Lâm Phương Tri đi công cán ở Tương Đô nên lén lút cử hành.

Sau đó không biết vì sao Lâm Thừa tướng nhận được tin tức, hai nhà giải quyết mọi chuyện ra sao, đó chính là chuyện đóng cửa bảo nhau.

Những người ở đây, có nhiều người đỏ mắt vì Thẩm Quát nhậm chức quan giám thị. Thậm chí, gần đây còn có vài người vì chuyện khoa cử bị tra xét mà bất mãn đã lâu, nay bắt được cái cơ này, họ rối rít nhỏ giọng luận bàn:

“Vậ hóa ra là Thẩm gia đã nhận bạc của Lâm gia sao?”

“Chẳng trách chuyện lúc đó khó xử như vậy, cuối cùng lại không thấy tăm hơi gì cả.”

“Nói đến Lâm đại công tử cũng không có gì sai a, chẳng qua là còn trẻ quá, hơn nữa nghe lời vừa rồi, hấn là Thẩm gia cũng có động thủ thì? Quả nhiên một số chuyện không thể chỉ nhìn về bên ngoài, Lâm gia cũng coi như hết tình hết nghĩa.”

Thẩm Hành lẳng lặng mỉm cười lắng nghe. Nàng không phải là người hay quan tâm ngôn luận. Nếu quả thật để ý tới những điều này, từ ba năm trước, nàng đã chuyển ra khỏi kinh thành từ lâu.

Chỉ là Lâm Hi Hòa này cũng không phải người tùy tiện hạ thấp bản thân, nếu như có lòng áy náy như hấn nói, sao ba năm trước lại không nghe không hỏi chuyện Thẩm gia chút nào. Thậm chí hấn chưa tới hỏi một câu: “Cha nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Tầm mắt lướt một vòng xung quanh, thấy thiếu nữ mặc y phục xa hoa đứng cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo, ánh mắt như nước chảy long lanh. Chiếc khăn tay thêu mẫu đơn bị nàng nắm trong tay thành một cục, đang căng thẳng nhìn về phía bên này.

Đó là nữ nhi được Thánh thượng sủng ái nhất, Thất công chúa Khánh Nguyên triều Tô Nguyệt Hoa. Thẩm Hành hiểu rõ.

Hóa ra tuồng vui này vốn là để người ngoài nhìn xem.

Lâm Hi Hòa chưa lập chính thê, nhưng vì chuyện của nàng, danh tiếng bên ngoài cũng cực kỳ không tốt. Bây giờ lại làm trò ồn ào như vậy, xem như cũng có thể khiến vị Thất công chúa kia nhìn hấn bằng một con mắt mới.

Từ trước tới giờ nam tử trọng tình trọng nghĩa vẫn luôn được hoan nghênh. Hôm nay, nếu không phải tình cờ gặp nàng, chỉ sợ sớm muộn gì hấn ta cũng nghĩ ra trò khác. Quả đúng là biết “tận dụng triệt để”.

Thảm Hành chấp tay “kính nể”.

“Lâm đại nhân nói quá lời rồi, năm đó đuổi hai cha con ta khỏi phủ Thừa tướng cũng đâu phải là ngài, sao ta dám nói hai từ oán hận. Trung hiếu khó toàn, ngày đó ngài khoanh tay đứng nhìn, đương nhiên ta có thể hiểu ra.”

“Chỉ là phiền ngài thay ta hỏi thăm Thừa tướng phu nhân một tiếng, nếu không có ngân lượng bà đưa tới ngày ấy, chỉ sợ chân của cha ta cũng khó mà qua khỏi.”

Nàng từng ngu ngốc tưởng rằng mình đã tìm được người có thể phó thác chung thân đại sự, không quan tâm chuyện Thừa tướng phu nhân có đồng ý hôn sự giữa hai nhà hay không, cũng không chịu nghe ai mở lời khuyên bảo. Mãi đến tận cuối cùng, nàng mới biết mình sai lầm hoang đường biết bao nhiêu.

“Mấy ngày trước nghe nói Uyển Quân lại sắp sinh, dù sao ta và nàng cũng từng là tỷ muội, hi vọng trước khi ngài có nẩy ra tâm tư gì, hãy bận tâm tới thê nhi trong nhà một chút. Nàng ấy cam tâm làm thiếp như vậy cũng thấy được nàng rất yêu ngài.”

Luôn có một kiểu si nam oán nữ như vậy đây, muốn người kia cũng phải sống ngọt ngạt cùng mình. Nàng không phải oán nữ, nhưng nếu hấn muốn lập miếu thờ cũng phải xem nàng có hứng thú giúp hấn hay không.

Thấy sự tình lại chuyển chữa lợn lành thành lợn què, Thất công chúa thay đổi sắc mặt, Lâm Hi Hòa cuống quýt bước lên kéo nàng.

“Chuyện này có chút hiểu lầm, chúng ta tới nơi khác nói chuyện.” Chỉ có điều đầu ngón tay còn chưa chạm tới vạt áo, hấn đã thấy đau nhức râm ran.

Tô Nguyệt Cẩm đi tới cùng Quế Viên, ông quay lại nói với chủ nhân nhà mình: “Châm này ngài vung ra tàn nhẫn quá, Lâm đại công tử cũng biến sắc luôn kia.” Tô Thiên Tuế lại không hề lên tiếng, nhưng lúc đi ngang qua Lâm Hi Hòa, hấn thuận tay rút chiếc châm kia ra. “Đau không?”

Lâm Hi Hòa vẫn không thăm dò được bản tính của vị gia này, càng không biết tại sao người này lại ra tay với mình như vậy, chỉ có thể cố nén đau đớn trên mặt mà đáp lại: “Hồi bả điện hạ, không đau.”

Chương 40

Vốn Chảnh Phải Thiệt Nam Tín Nữ

“Vây thì vẫn nhẹ.”

Tô Thiên Tuế tự nhắc một câu, cũng không buồn nhìn phản ứng của người kia nữa, hấn xoay lại đối mặt với Thẩm Hành:

“Đồ còn chưa nấu xong, sao đã tới ăn cơm rồi?”

Thẩm đại tiểu thư không nghĩ hấn sẽ hỏi nàng, cho nên cứ buột miệng đáp lại.

“Giờ dùng bữa tối vẫn còn sớm.”

Nhìn dáng vẻ ngu si này đúng là nói khờ cũng đúng.

Tô Nguyệt Cẩm buồn cười vuốt vuốt mái tóc dài của nàng.

“Nàng cũng biết còn sớm à? Không phải đã nói muộn một chút rồi tới sao?”

Chuyện của nàng hấn cũng có nghe qua, vì lo gặp phải tình huống như hôm nay nên hấn mới bảo nàng trễ một chút rồi hẵng tới.

Thẩm Hành cúi đầu vâng vâng tay áo.

Tô Nguyệt Cẩm nói hoàng hôn rồi tới, nhưng nàng không muốn người ta nhìn thấy lại đồn đại không hay, cho nên mới tới sớm hơn một chút. Nào ngờ nơi hấn ở lại gần cổng Đông Trục của hoàng cung đến vậy.

“Đi thôi, chờ lát nữa ăn hạch đào nhiều hơn một chút là được.”

Đầu óc chậm chạp như thế, vẫn nên bồi bổ thêm nhiều.

Mãi đến khi hai người cùng với đám thỏ và Quế Viên công công đồng loạt rời đi, mấy triệu thần ở kia mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Đây là Đoan Vương điện hạ cảnh cáo Lâm đại nhân vì đã xông tới ra tay với Thẩm cô nương à. Hơn nữa mấy lời thoại vừa rồi, hình như là cố ý để lại cơm chờ nàng.

Mà lúc đó Thẩm Hành và điện hạ... hai người đối mặt nhìn nhau.

Chẳng trách Thẩm Quát lần này dám nhận một chức vụ đứng trên đầu sóng ngọn gió như vậy, cũng khó trách người ta tặng lễ lại tùy ý như thế.

Hóa ra quan hệ hai nhà lại thân mật như thế, đừng nói là mấy con thỏ, chỉ sợ đi tới tay không, điện hạ cũng thấy vui mừng.

Buồn cười là bọn họ còn tưởng rằng Thẩm Quát đứng trong triều không quyền không thế cũng không còn chỗ dựa, nào ngờ người ta lại là thân tín của Đoan Vương gia.

Nghĩ tới những ngày qua họ cưỡng bức dụ dỗ ông làm một đồng chuyện hò đồ, còn nói mát không biết bao nhiêu câu, sống lưng cũng bị mồ hôi ướt đẫm.

Mà Lâm Hi Hòa cũng không tốt hơn họ là bao.

Những ngày qua để khiến Thất công chúa vui vẻ, hấn đã hao hết cả tâm tư.

Một nô tài hấn mua chuộc được có âm thầm báo lại, nghe nói công chúa và Thẩm gia tiểu thư có qua lại với nhau, hấn còn không tin tưởng.

Hôm nay ngẫu nhiên gặp lại Thẩm Hành, vốn định chỉ tùy tiện diễn trò một hồi. Nào ngờ mấy năm không gặp, hàm răng của nha đầu kia lại mài sắc bén như thế.

Doan Vương coi trọng Thẩm Hành?

Hấn cười gằn.

Chắc là mới mẻ nhất thời nhi.

Một cô nương như Thẩm Hành, tính tình thẳng thắn hiếm có, năm đó hấn cũng thích nhất điểm ấy, chỉ tiếc nha đầu kia quá mức kiêu căng tự mãn.

Người như vậy, nhà giàu còn không cần, cung đình sẽ càng không cho phép.

Bàn tay còn đang chảy máu đột nhiên được một chiếc khăn trắng như tuyết bao bọc lại.

Hấn ngẩn ra, cứ nghĩ là Thất công chúa quay về, nhưng mà...

Cau mày nhìn nữ tử với cái bụng lớn đang đứng trước mặt mình:

“Không phải đã nói với nàng rồi, mang thai mà còn muốn đi loanh quanh làm gì?” Nếu như bị Thất công chúa nhìn thấy, không phải là muốn đổ dầu vào lửa sao.

Mặt Trương Văn Quân thoáng cứng đờ, sau đó nàng lại khẽ cười nói:

“Thiếp thân chỉ muốn đi ra ngoài một chút, vừa vặn nhìn thấy phu quân ở đây nên tới xem, nói chuyện một lát rồi đi.”

Lâm Hi Hòa nhìn khuôn mặt dịu dàng kia, tâm tình bất mãn cũng hòa hoãn hơn một chút.

Vừa nãy nàng vẫn đứng trong góc nhỏ, nàng biết chuyện hấn muốn cưới Tô Nguyệt Hoa, nhưng cũng chưa bao giờ hỏi hấn chuyện gì.

Lúc trước hấn đã bỏ qua Thẩm Hành để lựa chọn nàng, đó là vì nàng đủ thông minh, cũng đủ ngoan ngoãn.

Sự thực chứng minh, hấn đâu có chọn sai. Mặc dù đã sinh hai đứa trẻ, năm tháng không thể khiến nàng trở nên điên loạn như những phụ nhân khuê phòng khác.

“Nàng đi về trước đi, ta còn có một số việc phải xử lý.”

Hấn vỗ vỗ tay nàng, dịu giọng nói.

Xử lý sự tình sao?

Trương Văn Quân dịu ngoan gật đầu, cúi người nhìn theo bước chân hần nhanh chóng bước vào cung, làm tròn bổn phận của thiếp thân.

Nha hoàn bên cạnh lo lắng nói.

“Tiểu thư, người vừa nói chuyện với đại nhân có phải là Thảm đại tiểu thư không? Bọn họ có thể...”

“Không biết.”

Nàng ngất lời nàng ta, khoe môi cong lên ẩn hiện nét cười sâu xa.

Không có ai hiểu tính khí Thảm Hành rõ hơn nàng, đó là người dù có chết đói cũng không ăn đồ thừa của người khác.

Bây giờ nàng còn giá trị lợi dụng, chỉ có thể để hần thuận lợi cưới Thất công chúa mà thôi.

Mà chuyện nàng muốn làm, chính là trợ giúp Lâm Hi Hòa ngồi vững vàng trên vị trí Phò mã.

Cúi đầu khẽ vuốt phần bụng gò lên.

“Náo nhiệt cũng xem rồi, về thôi. Có thời gian thì chúng ta cũng nên đi bãi phóng Thảm đại tiểu thư một chút”.

Lại nói đến Thảm Hành bên này.

Mơ mơ màng màng được Tô Nguyệt Cẩm kéo về Vương phủ, vốn tâm tình nàng không tốt nhưng cũng bị những kỳ sơn dị thủy trong phủ làm kinh sợ hết hồn.

Chưa bao giờ nàng được bước vào đây, nhưng danh tiếng của Đoan Vương phủ nàng cũng từng nghe thấy.

Cái khác thì tạm thời không nói, chỉ riêng hòn giả sơn được điêu khắc bằng ngọc thạch chính là thứ người dân tận mắt nhìn thấy được người khiêng vào đây.

Ngói hoàn toàn bằng lưu ly, cây cối kì trân dị bảo thì nhiều vô số kể, là hành cung xa hoa nhất chỉ kém mỗi Hoàng Thành.

Nhưng có ai có thể nói với nàng không, tại sao nơi này lại bị “chà đập” thành dáng vẻ bây giờ vậy.

Đình đài bị đập phá hết bầy, tám cái thì thôi đi, ít nhất cũng phải long lanh óng ánh, nhưng giờ nó lại bị đóng cây um tùm che kín không sao nhìn thấy được.

Nếu những Ngự tượng phương vẫn vẫn còn sống sót, có lẽ họ sẽ khóc chết trong Vương phủ này mất.

“Chỗ ngài không có hoa tượng chuyên chăm sóc cây cối sao?”

Phung phí của trời cũng không cần phải diễn chứ?

Quế Viên bên cạnh cười ha ha đưa lên một tách trà thơm, nói tiếp: “Vương gia chúng ta nói rồi, cây cỏ thế gian đều có gốc rễ, nhưng lại bị người ta uốn nắn thành hình thù mình thích. Vạn sự chỉ cần thuận theo tự nhiên, quá mức cẩn thận lại mất đi thú vị của riêng mình.”

Thẩm Hành ngược mắt nhìn rừng cây um tùm phủ đầy cả viện gập gù, nàng thấy phong cách của lãnh cung chắc cũng giống vậy đây.

Rõ ràng là kiểu “thả rộng”, không ai trông nom chăm sóc.

“Ta không thích những thứ quá mức xa hoa.”

Điều này khiến nàng nghĩ đến lúc còn bé hấn từng ở Phụng Vu sơn một thời gian dài.

Nghe nói đó là nơi thần tiên đến ở, nước xanh muôn nẻo, chim hót trùng kêu. Hài tử lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách sẽ không ưa hào quang phú quý.

Gò má tuấn tú như thể nắm giữ hết những tinh xảo hoàn mỹ nhất thế gian, rồi lại trở nên bừa bãi tùy ý như không tồn tại trên thế gian này.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tên này ăn khói lửa nhân gian, có khi nàng sẽ cho rằng đây là “Trích Tiên” hạ phàm vượt kiếp.

Lúc này Tô Nguyệt Cẩm đang ôm một con thỏ vào trong lòng khẽ vuốt.

Dáng vẻ tĩnh lặng, lông mi thoáng rung theo từng hơi thở, giữa một màu xanh biếc yên tĩnh, hấn lại càng kỳ ảo xuất trần.

Cứ ngồi thế thôi cũng giống một bức tranh.

Nhưng mà “mộng đẹp” hiếm khi có được.

Ngay lúc nàng còn đang chìm đắm trong những suy đoán về Thiên nhân trên chín tầng mây, “Trích Tiên” đại nhân đột nhiên ngược mắt, hỏi một câu cực kì triết lý:

“Cô thấy con thỏ này nên kho hay nên hấp?”

Lúc hấn nói lời này, đôi mắt ướm mở to hết sức chân thành nhìn lại, như thể đây là một chủ đề đáng để bàn bạc cỡ nào.

Khóe miệng Thẩm Hành co gập nhìn về phía con vật mắt to tai dài kia.

“Nướng đi. Nếu không mỡ quá, ăn sẽ ngán.”

Xong, hai người đều thỏa mãn.

Nàng thừa nhận, hấn và nàng vốn chẳng phải “Thiện nam tín nữ” hay thành tiên gì đó, cứ thôi đi vậy.

Sau khi dùng xong bữa tối, hai người song song ngồi trên mái hiên đất giá.

Tô Nguyệt Cẩm không phải người hay nói, trên thực tế, nhiều lúc hai người ở chung, một người thì lẳng lặng chờ ra, một người khác cũng chờ ra bên cạnh.

Thẩm Hành lẳng lặng nhìn “Cỏ mọc én bay” trong viện, bên kia là mặt trời đang dần khuất núi.

Nhìn theo ánh tà dương cuối cùng biến mất dưới chân trời, nàng xoay mặt nói với Tô Nguyệt Cẩm:

“Ta kể cho ngài nghe chuyện của ta và Lâm Hi Hòa chưa nhỉ?”